

Fra Du dejlig Rosenknop, vers 1,2

Du deylig Rosen-Knop!
Lad mig dig ret betragte!
Hver Mand maae dig jo agte,
Naturen har nedlagt
Hos dig al Konst og Pragt;
De fiine farved' Blade,
Os i Uvished lade,
Om ey en ziirlig Dragt
Indtager meer end Pragt;
De Blade giør saa mange,
Smaa Labyrinthers Gange,
Og dufte Luften op;
Du deylig Rosen-Knop!

Men ak! du visnede,
Igaar saae jeg med Glæde
Dig paa dit Torne-Sæde;
Jeg brød dig af, men see!
I Dag du visnede;
Din friske Farve svinder;
Dit matte Rødt mig minder,
Din Herlighed forgaaer;
Din Skønhed Ende faaer;
Naturens Mesterstykke;
Ach, hvor er nu dit Smykke?
I Gaar du blomstrede,
I Dag du visnede.

Fra Se, skønhed er en skat, vers 1

See, Skønhed er en Skat,
Som Elskovs Ild opløder,
Og hæftig Længsel føder;
Hvo nægter dette, at
Jo Skønhed er en Skat?
Men paa den Skat at bygge,
Der svinder, som en Skygge,
Kand kaldes taabeligt;
Man let beviser sligt,
Naar Alderen tiltager,
Og Livet ikke smager,
Man siger da, god Nat!
Til denne Skønheds Skat.